

zou zich voor kunnen stellen, dat de bodem aan de eene zijde tijdelijk gedaald was, waardoor het water daar gestegen en aan de andere zijde gezonken zou zijn. Dit wordt echter weerlegd door de vondst van de kalkafzettingen op de steenen rondom, waaruit blijkt, dat het water aan alle zijden evenhoog gerezen is. Nemen we verder in aanmerking, dat het meer geen afvoer heeft (daar zijn waterspiegel zeer laag ligt, lager dan die van de andere meertjes in het rond, is ook een ondergrondsche afvoer weinig waarschijnlijk), dan kan alleen een verschil in aanvoer een verklaring verstrekken. Het schijnt, dat deze laatste factor niet sterk door de moessons beïnvloed wordt. Midden in den drogen tijd in Juli en in Februari midden in den natten moesson vond ik het water even hoog. Dit is begrijpelijk, wanneer we aannemen, dat de spleten, waardoor het water hierheen vloeit, zoo nauw zijn, dat ze maar een beperkte hoeveelheid, kleiner dan de hoeveelheid, die steeds voorradig is, door kunnen laten. Geringe verschuivingen in den grond, waardoor deze spleten eerst wijder en later weer nauwer werden, kunnen dan het verschijnsel verklaren. Men zou deze werking kunnen vergelijken met het wijder openzetten en vervolgens weer minder wijd openzetten van een kraan. Aan het voorkomen van dergelijke verschuivingen in den grond, behoeft men in een vulkanisch land als Java natuurlijk niet te twijfelen.

Bk.

VREEMDE MANIEREN.

„Wat blikkie!” dacht ik, „die zit zoo waar zijn broer op te vreten.” Ik zette mijn fok op om beter en van meer nabij het wreede schouwspel waar te nemen. Ik was evenwel al te nieuwsgierig. De moordenaar vloog, zooals hij dat alleen doen kan, kalm maar niettemin uiterst vlug weg.

Ik trok mijn hoofd alweer terug; maar het behoefde niet; want, tik, daar zat hij weer precies op dezelfde plaats. Zijn, prooi, zijn „dear brother” stevig tusschen de voorpooten geklemd. En toen ging het er op los. Met reuzenhappen ging de mooie glaskop en borst naar binnen. Van de vleugels vielen slechts een paar kleine stukjes warrelend op den grond. Bah, net een oorlogsmensch.

Het was een libel of glazenmaker, die op een bindstokje zoo zijn honger stilde.

Ook heb ik zoo'n zelfde sinjeur wel eens waargenomen aan een bloem waar hij bedaard evenals een rups, van boven naar beneden en dan alweer van boven naar beneden, een der bloembladen van een *Spathoglottis* bewerkte en opat. *)

Wanneer deze twee waarnemingen geen uitzonderingen zijn, dan is het wel te begrijpen dat ze in een grasvlakte, schijnbaar met weinig voor hen geschikt voedsel, het uit kunnen houden.

Op blz. 428 van *Java Zoölogisch en Biologisch* door Dr. KONINGSBERGER werd daar eenige verwondering over uitgesproken.

*) Een paar ongeloovige THOMASSEN, echter goede entomologen, twijfelen sterk aan deze waarneming. Wil de Heer VAN MULLEM er nog eens op letten?

Ook mieren doen soms iets wat niet op mierengewoonte lijkt. *) Er was een mooie *Cattleya*-bloem open gegaan in mijn tuin op Depok. Ik sneed de bloem af en nam haar mede naar Weltevreden. Daar werd zij in een glaasje water gezet. Den anderen dag waren er gaten in gevreten. Bij onderzoek bleek dat mieren zulks deden. Eerst bijten zij de boven nerf weg en dan het daaronder gelegen celweefsel. Nerven of liever ook in de bloembladen, hier en door voorkomende vezels laten zij als witte draden staan. Ik had vroeger die draden, die als het ware de bloem en kelkbladen hun stand doen houden nimmer opgemerkt. Ze zijn van buiten niet als de z.g. structuurnerven waar te nemen, maar komen in het midden van de dikte der bloem en kelkbladeren voor. Is het gat groot, dan moeten ook die draden er aan geloven en worden zij door de mieren opgepeuzeld.

Toen herinnerde ik mij dat ik eens verwonderd was toen ik ergens op Sumatra twee groote boschmieren op den rand van een blad vond. Zij waren beide dood en hadden waarschijnlijk een stuk uit het blad gevreten, misschien bevatte dat wel vergift. **)

Depok.

D. VAN MULLEM.

*) Er zijn verscheidene *mieren*-soorten, die plantaardig voedsel (vloeibaar) gebruiken. Vooral eigen gekweekte zwammen. Het vernielen van bladeren heeft meest een ander doel n.l. het verkrijgen van een geschikten voedingsbodem voor die zwammen-cultuur.

**) 't Kan ook tengevolge van een ouderdomskwaal geweest zijn, want insecten zijn in 't algemeen zeer ongevoelig voor plantengiften. Men kan met goed resultaat vliegen kweken in een brei van strychnine en verrot vleesch.

Red.

GESTORVEN ALS SLACHTOFFERS VAN HUN PLICHT.

Ik hield er waterlelies op na. Heel bescheiden in tonnen. Er waren bloeiende bij, mooi blauw-paarsebloemen, riekend naar hyacinthgeur. Wanneer zoo'n bloem opengaat dan ziet men op den stempel steeds eene mooie door hare zwaarte min of meer platgedrukte parel. Ge behoeft haar niet weg te nemen want zij, is van water. Maar mooi „doet” zij, die kristalheldere groote parel. Zij is omringd door meeldraden die er als trouwe schildwachten om heen staan. Dan komen de kroonbladeren het kleinood, wat wij bloem noemen, volmaken.

Ge blijft niet lang alleen bewonderaar, want door geur en pracht aangelokt, komen kleine bijtjes (*Melipona*'s) bezit nemen van al het lekkers en moois. Zij vliegen af en aan, dwars zich werkende door de meeldraden. De druppel verdwijnt na korteren of langeren tijd. Daar komt een wolk het zonlicht verduisteren en de mooie bloem sluit zich. Ook de meeldraden neigen hunne hoofdjes over de plaats waar eens de parel lag, en één of meer bijtjes zitten als in een kooi gevangen. De bloemstengel buigt zich en de mooie gulle bloem wordt een wreed wezen en doodt onder water hare gasten en weldoeners, zonder welke haar nakomelingschap niet verzekerd zou zijn.

Ik heb menigmaal zoo'n ondergedoken bloem boven water gehaald en geopend en telkens vond ik, soms tot vier en vijf van die *Meliponas*.

Ze waren gevallen als slachtoffers van hun plicht; „in en door den dienst”!

Depok.

D. VAN MULLEM.